

meget vel, hvad der er passeret over for mig; der er den Forskel, at det ærede Medlem mener, at han som Formand i Udvalget officielt har henvendt sig til Ministeren. Jeg har ikke opfattet det som andet end en mere privat Henvendelse, og jeg skal sige, at det var ikke alene det ærede Medlem, men der var 3 af Udvalgets Medlemmer, som jeg talte med i Fjor, nemlig dette ærede Medlem, endvidere det ærede Medlem for Kalborg (Bransen) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm). Jeg gav dem allesammen samme Bæst. De viste mig nogle Sætninger, som de havde tænkt sig at skulle enes om, og spurgte mig — jeg opfattede det som privat — om min Mening. Jeg erklærede, at den første og anden Sætning kunde jeg være fuldt enig i. Men det forekommer mig, at nu skulde man ikke behøve at uleslige sig med at faa de to Sætninger slaaede fast. Thi naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (N. Jensen) vil tage det Lovforslag, jeg nævnedes for om Beshyrelsen af Statens under de civile Ministerier hørende Bygningsvæsen, vil han finde i Bilagene, Tillæg A. Sp. 2543—44, § 7 den ene Sætning fuldestgjort, om Deling af Entrepriser, og det ærede Medlem vil ligeledes finde en Bestemmelse optagen om Sikkerhed for Betaling for Arbejdere inden for en vis Grænse. Det er naturligvis noget, jeg vedstaar for min Person, at der kan være Grund til. Jeg tror kun ikke, at der behøves Lovbestemmelser, naar det er fastslaaet af Regeringen, at det skal gælde. En anden Sag er det jo med Kommunerne. Men foruden disse to Punkter, som jeg nu altsaa erkender, at jeg kunde være enig med Udvalget om, staar det for mig, som om der var et tredje, om hvilket jeg erklærede ikke at kunne være med. Jeg har ikke taget nogen Afskrift deraf, saa jeg har kun min Hukommelse at støtte mig til, men, som sagt, det forekommer mig, at der var endnu et tredje Punkt, hvor jeg paa Forhaand erklærede, at der var jeg ikke med, og jeg antager, at det var det, hvorpaa det strandede. Det er kun en Formodning, jeg siger det ganske aabent, da det ærede Medlem var inde paa Sagen: Jeg holder mig overbevist om, at der var endnu et Punkt til Stede, og det var det Punkt, jeg ikke ønskede at være med til. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at dette jo ingen absolut Betydning har for Udvalget. Udvalget og Tinget have jo den fulde Føje til at vedtage, hvad de finde rigtig. Det har jo kun den Betydning, at jeg som Minister, naar Sagen kom til Forhandling her i Salen, vilde have sagt, at de to Punkter vilde jeg tage imod og tage

til Følge, hvormod jeg maatte erklære, at det tredje var jeg ikke enig i. Anden Betydning vilde det jo ikke have, Udvalget har fuld Frihed til at gøre eller unblade at gøre, hvad det i øvrigt maa finde rigtig i Sagen. Som sagt, stor Misforstaaelse kan der ikke være til Stede, den beror kun paa, at da det ærede Medlem havde henvendt sig til mig, og det skete vel at mærke her i Salen, her paa denne Plads — det sker jo saa overmaade ofte fra forskellige Medlemmers Side, baade Formænd og Ikte-Formænd i Udvalgene — betragtede jeg det som en privat, men ikke som en officiel Raadforsel. Men jeg har ikke set noget trykt fra Udvalget, og der har ikke været forelagt mig officielt, efter mit Skøn, noget Spørgsmaal om, hvilken Stilling jeg kunde tage.

Frier: Jeg skal begynde med at udtale min Glæde over, at vi gennem de to sidste ærede Taleres jindige Ord ere komne bort fra den Voldsomhed i Udtrykket, som den tredje sidste Taler førte Forhandlingerne ind paa. Der kunde ellers være Anledning til at gøre opmærksom paa, at det næppe fremmer Udfigterne til at faa et praktisk Resultat af Forhandlingerne, naar man bruger saa voldomme Udtryk, naar man karakteriserer den ene eller den anden som Følt, „der helst vilde være fri for at bestille noget som helst nyttigt“, naar man taler om „Mistænksomhed og Had“, som de ved et foreliggende Forslag ville udsaa, eller om „Splid eller Kummel“ eller om „Magt-havere“ eller om „Førernes behagelige Stilling“ og alt lignende. Det tror jeg ikke i en Rigsdagsaal hjælper til at fremme Afgørelsen af nogen som helst Sag. Men, som sagt, gennem de to sidste Talere ere vi komne bort fra denne Udtryksmaade, og jeg skal derfor heller ikke komme ind paa nogen anden Kritik af den end den, der ligger i, at jeg nu har anført de Udtryk, der bleve brugte. Jeg skal heller ikke komme ind paa det, som det forekommer mig, her noget akademiske Indlæg, som det samme ærede Medlem gav om Nødvendigheden af Licitationer overhovedet, eftersom der jo slet ikke her foreligger noget Forslag om at affasse dem. Der er virkelig ingen Grund til at gøre Sagen til mere, end den er. Det, vi forhandle her, er jo slet ikke andet end et Forsøg paa et lille Stykke Reform inden for den bestaaende Ordning, en Ordning, hvis Mangler man, saa vidt jeg har forstaaet, fra alle Sider er enig om at anerkende. Den højtærede Minister udtalte, at Licitationsprincippet indeholdt „Misligheder og Farer“. Selv om man ikke vil gaa bort